

S vírou v Boha může být v životě dosaženo čehokoliv

→ *Promluva Satja Sái Báby z 26. prosince 2007* ←

*Člověk, který se zlobí, nemůže ničeho dosáhnout.
Dělá chyby a libuje si v hříšných skutcích.
Všichni jím opovrhují.
Láska je Bůh a Bůh je láska.
Bez lásky nemohou lidé existovat.*

(báseň v telugu)

Za všechny rozdíly, spory a konflikty na světě, zvláště v současné době, je odpovědný nedostatek lásky. Mnozí lidé říkají, že svět je dnes plný utrpení, ztrát a problémů. Nesouhlasím s tímto názorem. Říkám vám, že vše je jen naše iluze. Ve skutečnosti není na tomto světě žádný neklid nebo trápení. Já vidím všude jen mír, mír a jen mír. Když je v našem srdci mír, budeme svědky míru všude kolem. Neklid, trápení, hněv a tak dále jsou reakcí, odrazem a odezvou stavu našeho vnitřního bytí. Trápení a obtíže, hněv a neklid jsou naším vlastním dílem a tvorbou. Nejsou na světě přirozeným jevem.

Když se někdo ptá na vaše jméno, určité jméno uvedete. (Svámí se v tuto chvíli zeptal na jméno jednoho studenta, sedícího před ním. Chlapec odpověděl: „Vikas“.) Ve skutečnosti to není jeho pravé jméno. Podobně se můžete ptát každého a uslyšíte různá jména. Kdyby však měl uvést své jméno Bůh, řekne: „*Aham brahmásmi*“ (Já jsem *brahma*). Ve skutečnosti bychom měli stejné jméno opakovat i my všichni, neboť všichni jsme vtělením božského Já. Všechna jména nám byla dána rodiči. Nenarodili jsme se s žádným určitým jménem. Ti, kdo si tuto pravdu nedokážou uvědomit, nemohou vést šťastný život.

Vtělení lásky!

I láska je vlastně jiné jméno pro *brahma*. Láska, *átman*, *préma*, *aham* nebo *brahma* nesou ve skutečnosti všechny stejný význam. Na tomto světě není nic jiného než láska. My si však nejsme naneštěstí schopni uvědomit, co to láska je. Myslíme si, že se láska vztahuje ke světu. Považujeme ji za fyzickou. Ve skutečnosti se k fyzické sféře vůbec nevztahuje. Taková je pravda. Vy nejste jedna osoba, ale tři – první, o které si myslíte, že jste, druhá, o níž si ostatní myslí, že jste, a třetí, jíž jste doopravdy. Co si myslí ostatní, je všechno jen představa, jediná pravda je právě Já ve vás.

Kdo je toto právě Já? Je to „Já“. Toto „Já“ je stejné ve všech. Křesťané uctívají kříž. Kříž je symbol, vybízející lidi, aby se vzdali ega. Nikdo není od vás odlišný. Proto musíte vždy nést pravdu, že všichni jsou jedno. Ti, kdo se rodí z *karmy*, jednou vyrostou a nakonec zemřou (tedy fyzická těla), jsou neskuteční.

V souladu s prohlášením véd *aham brahmásmi* (Já jsem *brahma*) jste tudíž vždy *brahma*. Tuto pravdu si můžete uvědomit jen tehdy, když se budete považovat za *brahma*. Do té doby budete omezeni různými jmény, jako je Rámanna, Kršnananna a tak dále, která vám dali vaši rodiče za účelem identifikace. Na tento svět jste určitě nepřišli se žádným jménem.

Když se někdo dotazuje rodičů na jméno jejich nově narozeného dítěte, mohou odpovědět, že zatím dítěti žádné jméno nedali. Je tedy jasné, že všechna jména, která máme, jsou od někoho a nejsou vrozená. Jsou za účelem identifikace příslušných jedinců. Na tomto světě sídlí miliony a miliony lidí, ale zdá se, že nikdo si neuvědomuje pravdu, že všichni jsou Bůh. Žijeme bohužel se jmény, která nám dal někdo jiný.

Co je to *brahma*? „Já.“ *Brahma* se ani nerodí, ani nemá „smrt“. To je jediná pravda, ostatní události přicházejí a odcházejí. Já jsem si například přál stvořit tento řetízek (Svámí svou božskou rukou vytvořil zlatý řetěz). Ten byl stvořen mou božskou vůlí. Předtím tu nebyl. Tak jsou všechny věci a bytosti na tomto světě zrozeny z vůle (*sankalpa*). Božská *sankalpa* je tudíž příčinou všeho stvoření.

Navíc také hraje svoji úlohu *májá* (klam). Když se sejde *májá* s pravdou, dojde ke stvoření. Bez *máji* nemůže být stvoření. *Májá* je jako stín lidské bytosti. Tento stín nás však klame. Při východu slunce je náš stín dlouhý. Jak slunce postupně stoupá, v poledne stín dopadá pod naše nohy. Tak stín roste a ustupuje. Stín bychom tedy neměli zaměňovat za svůj základ.

Vtělení lásky!

Láska je nejpřednější vlastností lidské bytosti. A víra je základnou této lásky. Slovo láska se vyslovuje LÁSKA. „L“ znamená „Pán“ (*Lord*). Proto se láska rodí z Pána (Boha). Celý stvořený svět je projevem boží lásky, ať je to drobný mravenec nebo obrovitý slon. Vše je božím stvořením.

*Ani stéblo trávy se nepohne bez boží vůle.
Lidé, kteří si neuvědomují tuto pravdu,
jsou unešeni pýchou na svou inteligenci a rozlišování.
Nikdo však, ať jakkoli velký, neví,
co před ním leží v budoucím čase.*

(báseň v telugu)

Jak vzniklo toto stéblo trávy? Z ničeho jiného než z boží vůle! Podobně se z boží vůle narodila i každá lidská bytost. Bez Boha by nebylo stvoření. Když se podíváte během léta na zemi, vypadá, že je vyprahlá. Ale s příchodem období dešťů je země zelená různými rostlinami. Odkud pocházejí? Z deště. Déšť přišel z mraků. Mraky způsobilo slunce. A slunce samo pochází z Boha. Tak má celý stvořený svět svůj původ v Bohu. Bez Boha by nebyl vzduch, slunce, déšť ani rostliny.

Ačkoli tuto pravdu známe, máme stále sklon na Boha zapomínat. Na druhou stranu si pamatujeme všechno ostatní. To není správné. Nikdy nezapomínejte na Boha. Zapomínat na Boha se rovná opomínání všeho, protože Bůh je zdrojem a příčinou všeho. Naneštěstí dnes zapomínáme na to zásadní, neboli na základní příčinu celého vesmíru.

Tam, kde nejsou základy, nemohou být ani žádné zdi. Nejsou-li žádné zdi, nemůže být ani střecha. Nemůžete žít v domě, který nemá střechu. Proto jsou ze všeho nejdříve velmi důležité základy. Na těchto základech jsou vztyčeny pilíře a nakonec je položena střecha. Podle této analogie je základem sebedůvěra, sebeuspokojení je zeď, sebeobětování je střecha a sebeuvědomění je život. Tak musí existovat základ pro všechno. To je základní pravda. A na tuto základní pravdu zapomínáme.

Ježíš byl synem Josefa a Marie. Když ho Marie nosila v lůně, cestovala s Josefem do Betléma, aby se účastnila sčítání, které nařídil římský císař. Celou cestu jeli na oslu. Byla to obtížná cesta. Když nakonec do Betléma dojeli, byla noc. Nebylo tam pro ně místo k odpočinku a oni byli unavení. Josef hledal klidné místo, ale nemohl žádné nalézt. Nakonec našel chlév a zaklepal na dveře.

Vysvětlil majiteli, že Marii se má narodit dítě. Hostinský jim s váháním určil místo v rohu, kde měli strávit noc. Ještě té noci se Marii narodil chlapec. Pro novorozeně bylo přichystáno improvizované lůžko ze starých látek a suchých listů.

Hoch dostal jméno Ježíš. Šťastně vyrůstal v láskyplné péči matky Marie. Když už byl velký chlapec, Josef a Marie jeli do Jeruzaléma, aby se účastnili svátků. Ježíš se zamíchal do davu a navzdory intenzivnímu hledání nebyl k nalezení. Rodiče se o něj velice strachovali. Nakonec se Ježíš k rodičům vrátil. Když se ho ptali, kam zmizel, odpověděl, že poslouchal promluvu jednoho kněze v blízkém chrámu. Kněz ho učil: „Jedině ty jsi pravda, pamatuj si to.“

Ježíš nad tímto učením neustále rozjímal. Po čase putoval dlouhý čas sám a sám, až přišel nakonec k řece, kde seděli rybáři. První, koho si mezi nimi Ježíš všiml, byl Petr. Zeptal se ho: „Jak se jmenuješ?“ Ten odpověděl: „Moje jméno je Petr. On je můj otec.“ (Ukázal na starého muže, sedícího poblíž.) Starý muž šel rybářskou sítí. Ježíš se s Petrem spřátelil. Petr si Ježíšovi stěžoval: „Včera jsme celý den hledali ryby, ale nechytili jsme ani jedinou.“ Ježíš odpověděl: „Jdi na to a to místo. Nalezneš hojnost ryb.“ Ježíš tam rybáře doprovodil. Jak Ježíš předpověděl, chytili mnoho ryb. Rybáři se divili: „Jak je Ježíš mocný. On ví vše.“

Od té doby považovali Ježíše za svého učitele. Ačkoli byl věkem mladý, byl dostatečně starý moudrostí. Proto všichni úzkostlivě dodržovali jeho slova. Celé společenství rybářů považovalo Ježíše s velkou vážností za svého Mistra. Na počátku se i velcí Mistři jeví jako obyčejní lidé. Jak se postupně odhalují, lidé si uvědomují jejich pravou podstatu a shlukují se kolem nich ve velkém množství. Stejně to bylo v případě Ježíše.

Pod vedením a s pomocí Ježíše rybáři z množství ryb zbohatli. Jakmile zbohatli, mezi ostatními vyrostla žárlivost. Soutěžili jeden s druhým o jeho pomoc a vedení. Někteří lidé však na jeho oblíbenost žárlili a považovali ho za nepřítele. Donášeli hlavnímu knězi, že Ježíš nemá žádné zázračné síly a že klame lidi. Ježíš byl ke knězi povolán a ten se ho ptal: „Jak jsi tyto schopnosti získal?“ Ježíš odpověděl: „To vše je boží vůle.“ Ježíš chodil se svými žáky, učil nauku o lásce a morálních principech. Ptali se ho: „Kdo jsi?“ Odpovídal: „Já jsem Ježíš.“

Ze zloby nad Ježíšovými postoji a učením byl nad ním vyřčen rozsudek smrti. Měl být ukřižován. Vladař, člověk laskavého srdce, však nechtěl Ježíše na smrt vydat. Namítal, že Ježíš je vznešený a ušlechtilý člověk a bude ukřižován, ačkoli se neprovinil. Řekl mu: „Ty jsi šlechtitý člověk. Lidé kamenných srdcí se tě pokoušejí bezdůvodně zabít.“ Ježíš odpověděl: „Jsem rád, že alespoň ty sis uvědomil, že jsem dobrý člověk.“

Nakonec k němu v době ukřižování přistoupila matka Marie a začala plakat. Ježíš ji utěšoval: „Proč pláčeš, matko? Tělo je jako vodní bublina. Nech je, ať s tímto tělem dělají, co chtějí. Ty si myslíš, že se mne pokoušejí zabít. Nemám žádnou smrt. Nikdo mne nemůže zabít.“ Marie se zeptala: „Ty nejsi synem tohoto těla?“ Ježíš odpověděl: „Jistě, jsem s tebou příbuzný na fyzické úrovni, jako syn. Ale já jsem Já'. Vy všichni jste pro mne jako děti. Vy všichni jste vtělením božství.“

Tak Ježíš dosáhl nejvyšší úrovně duchovnosti, prošel všemi zkouškami. Ježíš nebyl pouhá lidská podoba. On je vtělením božského Já, opravdu. Někteří lidé si nedokážou jeho božství v současnosti uvědomit. Dokonce i dnes mají někteří lidé víru v Boha, zatímco jiní ne. Někteří velebí Boha, zatímco jiní ho kritizují. To vše spočívá v jejich víře. Považujete-li kámen za Boha, stane se automaticky Bohem.

Ježíš podstoupil mnohé útrapy a utrpení. Pro chudé a opuštěné se stal Spasitelem a Mesiášem. Pomohl jim mnoha způsoby. Když jednou přecházel poušť, přišla za ním chudá žena a prosila o jídlo. Dal jí chléb se slovy: „Vezmi si.“ Když se ho někdo zeptal, odkud chléb vzal, odpověděl, že to byla boží vůle.

Není nic mocnějšího než božská vůle. Všechno je vůle boží. Prvotní povinností lidské bytosti je uvědomit si boží vůli a podřídit se jí. Ti, kdo rozvinuli víru v boží vůli, jsou jí chráněni, zatímco ostatní ne. Proto je víra základem pro všechno. Lidé jsou dnes slepí, ztratili obě oči víry. Víra je základem pro veškeré stvoření. Tam, kde je víra a láska, všechno ostatní bude lidem přidáno. Proto musí každý ze všeho nejdříve rozvíjet víru. Mnozí lidé mají víru, ale nemají lásku. Víra bez lásky nemá smysl. Láska a víra musí být spolu, jako vzájemně se přitahující magnetické póly.

Vtělení lásky!

Ze všeho nejdříve rozvíjejte víru. Bez víry nemůže být žádný život. Někdy se také víra označuje jako „Já“. Bez „Já“ nemůžete pomáhat ostatním. Jen když máte víru, můžete dosáhnout v životě čehokoli. I dnes je mnoho lidí, kteří jdou životem s pevnou vírou v Ježíše. Někteří lidé věří, když jsou jejich přání naplněna. Jestliže naplněna nejsou, víru ztrácejí. Takový postoj není dobrý.

Udržujte pevnou víru bez ohledu na to, zda jsou vaše přání splněna, či ne. Chraňte si víru pečlivě. Víra může činit zázraky. Může způsobit, že slepec uvidí a němý promluví. O síle víry nikdy nepochybujte. Některé příhody, které se na světě stanou, mohou otřást vaší vírou v Boha. Když se však víry pevně přidržíte, můžete čelit jakékoli situaci.

Dokonce i dnes považují někteří lidé toto tělo (Svámí ukázal na sebe) za obyčejného člověka. Kdyby tomu ale tak bylo, jak by mohlo dosáhnout tak nadlidských úkolů? Ne, ne, je chyba si něco takového myslet. Toto tělo se vám může jevit jako pouhá fyzická bytost. Je to chyba vašeho úhlu pohledu, nikoli moje. Ve vašem vidění je něco chybného. Proto svoje vidění napravte, rozvíjejte správné vnímání.

Jste-li v pořádku, já budu také v pořádku (hlasitý potlesk). Vy všichni jste ve mně. To je základní pravda. Potřebuji udělat několik věcí, proto vás činím svými nástroji. Neboť já potřebuji některé nástroje, abych mohl splnit své poslání. Proto vás přetvářím v tyto nástroje (hlasitý potlesk). Tím, že vám vštěpuji vzdělání, poznání a moudrost, rozvíjím vás ve své nástroje. Tak můžete všichni vést smysluplný život s pevnou vírou v Boha.

Myslíte si, že vzdělání a akademické hodnosti vám pomohly, abyste v životě vyrostli. Tento názor není vůbec správný. Kolik je na světě vzdělaných lidí? Jaký mají pro svět smysl? Ve skutečnosti nemá svět ze vzdělané společenské vrstvy prospěch. Tito lidé světu víc škodí než prospívají.

Člověka spíš než vzdělání ochrání v každém směru duchovní život. Bez duchovního rozhledu jsou veškeré vaše vzdělání a akademické tituly pouhé plýtvání. Jejich hodnota je nulová. Proto své životy naplňte oddaností k Bohu a rozvíjejte názor: „Já nejsem toto tělo. Toto je oděv, který jsem si oblékl. V nitru je Bůh, který řídí můj život.“ Bůh je ve vás, s vámi, kolem vás, nad vámi, pod vámi (hlasitý potlesk). Rozvíjejte plnou víru v božství. Pak můžete v životě dosáhnout všeho.

Milí studenti!

Vy jste jako zralé ovoce. Ovoce však musí obsahovat sladkou šťávu. Bez této sladké šťávy to nemůže být ovoce. Vy všichni musíte mít sladkou šťávu lásky. Jestliže není žádná sladká šťáva, lidé do plodu jen kousnou a odhodí jej. Proto naplňte svá srdce sladkou šťávou lásky. Rozvíjejte víru v Boha, ať je jméno a tvar jakýkoli. Bůh má mnoho jmen, ale je jen jeden. Šperků může být mnoho, ale zlato je jedno. Neměli byste přestat zlato vidět. Bez zlata nemůžete udělat žádné šperky. Rozvíjejte víru jako svoji nejpřednější ctnost, bez ohledu na to, zda vám přináší vytoužené výsledky nebo ne. K víře přidejte lásku. Já jsem vy a vy jste já, vy a já jsme jedno (hlasitý potlesk).

Ékóham bahusjám (Jediný se stal mnohým). Kdokoliv si uvědomí tuto jednotu, dosáhne naprosté blaženosti. Každý student by měl rozvíjet víru v Boha. Jsem si jist, že studenti vstoupili na tuto školu nejenom proto, aby získali vzdělání a akademické tituly. Přišli sem proto, aby se naučili Svámího učení. Jestliže

dodržujete učení s pevnou vírou ve Svámího, dosáhnete úspěchu ve všem svém úsilí. Měli byste mít víru ve Svámího učení, milovat je, ctít a následovat.

(Bhagaván zazpíval bhadžan „Hari bhadžana biná sukha šánti nahí“ a pokračoval v promluvě.)

Když budete zpívat *bhadžany*, budete prožívat mír a štěstí. Proto ve svém srdci neustále opakujte boží jméno (*námasmarana*). Možná není možné, abyste se modlili růženec (*džapa*), prováděli meditaci nebo jógu, ale opakujte boží jméno. Ke sjednocení s Bohem není snazší cesty než opakování božího jména. Opakovat boží jméno mohou všichni: děti, dospělí i staří lidé. Proto pokračujte v opakování jména po celý život. Můžete studovat a získávat akademické tituly, ale zpívejte také *bhadžany*.

Ježíše nepovažujte za obyčejného smrtelníka. Vizte v něm Boha. Často o někom mluvíte a říkáte: „to je muž“ a „to je žena“. Ne, nikoli. To není správný způsob identifikace. Muži či ženy – všichni jsou jedno, chovejte se ke všem stejně.

Pán Kršna v Bhagavadgítě prohlásil: „*Mamaivánšó džívalóké džívabhútaḥ sanáta-nah*“ (věčný *átman* ve všech bytostech je částí mého bytí). Vy všichni jste částí mne. Vy a já jsme jedno. Nejste jiní než já. Já jsem ve vás, s vámi, nad vámi, pod vámi a kolem vás. Rozvíjejte tento duch jednoty a žijte podle toho. Doufám, že jsem se vyjádřil jasně. Ve chvíli, kdy odjedete domů, nemyslete si, že Svámí je tam, zatímco já zde. Rozvíjejte neustále postoj: „On je se mnou, ve mně, kolem mě, nade mnou a pode mnou.“ Všichni jsou jedno (hlasitý potlesk).

U příležitosti Vánoc, v Prašánti Nilajam dne 26. prosince 2007